

[Guldberg.]

måske også en for håndfast afgiftsadministration, vil jeg meget advare imod. For det første kan man sige, at det er nyt, og at man ligesom skal vænne sig til det. For det andet er det klart, at hvad der kommer i retning af en stærk begrænsning, næppe kommer til at virke som nogen væsentlig begrænsning i forhold til markedet, men på omkostningssiden, og disse udgifter går direkte videre i priserne. Det er nødvendigt, men det kan betyde, at man, hvis man ikke er meget omhyggelig i administrationen af det, kan risikere at komme til at påvirke priserne på disse råmaterialer i opadgående retning og da de jo går til bygge- og anlægsvirksomhed, og da i forvejen prisproblemerne inden for dette område hører til vore største hovedpiner, så lægger jeg i hvert fald meget vægt på, at man er opmærksom på det under lovens administration.

I øvrigt kan jeg ligesom de øvrige ordførere give fuld tilslutning til ændringsforslagene.

Nordqvist: Jeg synes, der er grund til at takke udvalgets formand, hr. Risgaard Knudsen, der med faderlig myndighed har styret udvalget frem til det fornuftige resultat, som nu ligger på folketingets bord. De betænkeligheder, som forskellige ordførere havde ved første behandling, er gentaget af adskillige deputationer under udvalgets arbejde, og de har især centreret sig om to ting, nemlig åremålstilladelserne på landjorden og den særlige konstruktion med eneretstilladelser på søterritoriet.

Det er derfor glædeligt, at ministeren med de ændringsforslag, han har stillet, har fulgt udvalget, og jeg skal takke ministeren for hans inødekommenhed.

Hvad angår søterritoriet, er vi i realiteten i den situation, som vi har på landjorden, nemlig at der skal gives tilladelser, dog allerhøjst for 5 år. Jeg bemærkede under et af de samråd, vi har haft med ministeren, at det er ministerens opfattelse, at der i hvert fald indtil videre er tilstrækkeligt materiale til, at det ikke skulle være påkrævet at sige nej til nogen af dem, der i dag udøver erhverv ved ralsugning eller stengravning på søterritoriet. Det er også rigtigt, at lovforslaget ikke har til hensigt at hindre borgere i andre EF-lande i at grave på dansk territo-

rium, men jeg synes, det er godt, hvis vi kan få loven på plads nu, således at vi, om jeg så må sige, i hvert fald kan få dækket vore egne statsborgere ind i så henseende.

Jeg mener, at den kontrol, der skal føres med sømaterialernes mængde osv., kan ske gennem den ordning, der nu er foreslået ved et ændringsforslag til § 11. Jeg bemærker mig videre, at ministeren fastholder sin formulering, for så vidt angår fastlandssoklen, hvor der som bemærket af en tidligere ordfører står „kan“. Det har der stået hele tiden, og det stod der også i den § 11, som udvalget besluttede at henstille til ministeren at tage ud af lovforslaget. Udvalget er enigt om, at på fastlandssoklen gør der sig sådanne særlige omstændigheder gældende, at vi må bevare eneretsordningen, for så vidt angår denne sokkel.

Nu bliver der ikke tale om en erstatning til dem, der eventuelt ikke måtte få en tilladelse i henhold til § 11. Det vil sige, at den afgift, som de, der driver erhvervet, fortsat skal betale til statskassen — en afgift, som jeg kan tiltræde — altså ikke skal dække denne erstatning. I stedet for skal der betales til de undersøgelser, som det er nødvendigt løbende at have i gang. Det finder jeg rimeligt, og bemærkningen fra ministeren om, at afgiften skal dække disse undersøgelser, sætter jo også en vis grænse for, hvor høje disse afgifter vil blive.

Den anden væsentlige ændring i lovforslaget er tilføjelsen til § 7 om, at ministeren i særlige tilfælde kan give tilladelse for en længere periode end 10 år, endda uden tidsbegrænsning. Man forestiller sig, at det kan blive aktuelt med de store investeringer, måske også i tilfælde af mangel på det pågældende råstof. Mange deputationer har udtrykt bekyrning for lovforslaget, som det nu ser ud. Jeg forstår dem i og for sig godt, og jeg havde gerne set, at ministeren var gået et skridt videre. I og for sig kan jeg ikke forstå, hvorfor det skulle være nødvendigt med denne tidsfrist. De forskellige samfundshensyn er jo tilgodeset, når man giver tilladelse til denne gravning. Om gravningen så finder sted over 2 år eller 10 år eller 12 år, kan jeg ikke rigtig se kan være afgørende.

Imidlertid er det betryggende at konstatere, at ministeren i samrådet og i sine skriftlige svar har tilkendegivet, at man